

Odavno u privatnom vlasništvu, preživjela je među kasnije građenim kućama kao konoba–skladište i spremište. Jednostavno kameno pročelje orijentirano je prema zapadu, odnosno crkvi sv. Ciprijana. Dva okrugla prozora flankiraju jednostavni portal nad kojim je središnja kamena rozeta.

Z. D. S.

* Crkva je desakralizirana potkraj 18. stoljeća i pretvorena u skladište.

BIBLIOGRAFIJA: FISKOVIĆ C. 1968.b, 124–125; *Vizitacije – Hvar* 2005., 307–309, 499.

G/11

STARI GRAD

SAMOSTAN SV. PETRA MUČENIKA

Pet godina nakon osnutka bolskoga dominikanskog samostana general Reda Leonard de Mansuetis dopustio je osnivanje dominikanskog samostana u Starome Gradu na Hvaru uz uvjet da to odobri Sveta Stolica. Time je starogradske samostan započeo svoju petstogodišnju povijest, ugledavši se od početka na dominikansku zajednicu s druge strane Hvarskoga kanala. Osnivač samostana bio je o. German iz Piacenze, član lombardske provincije, koji je na Hvar stigao u pratnji hvarskog biskupa Nikole de Crucibus. German je od generala Reda dobio odobrenje za osnutak samostana 1479., što mu je potvrđeno bulom pape Siksta IV. od 7. VII. 1481. godine. Gradnja starogradske samostana reformiranih dominikanaca započela je koncem 1482., a samostanska crkva sv. Petra završena je i posvećena 1488. godine. Arhitekturom je bila gotovo u potpunosti nalik bolskoj dominikanskoj crkvi, jednostavna volumena, nadsvođena šiljastim svodom s dva prozora na pročelju i dva na apsidi. Nad ulazom u staru crkvu stajao je natpis priora Germana F. GER. P. DIVO MARTIRE PETRO. MCCCCLXXXVIII. Taj natpis, sačuvan u prijepisu, bio je ispisan na podnožju lunete vrata, kao i natpis čiovske crkve sv. Križa. Nije sačuvana uspomena na prikaz kojim je bila ukrašena luneta, ali se može pretpostaviti da je u njezinu središtu bio lik Krista kao na luneti ženskoga dominikanskog samostana. Na njoj su bile prikazane redovnice kako kleče pred uskrslim Kristom u središtu lunete, a sa strana su bili likovi dvaju svetaca od kojih je sačuvan mali reljef sv. Vinka Fererskoga, izvornog titulara crkve. Kako je crkva sv. Vinka Fererskoga, današnja crkva sv. Lucije, pregrađena u drugoj polovici 19. stoljeća, nije isključeno da je Krist koji je danas u njezinoj luneti ranije pripadao pročelju porušene crkve sv. Petra koja se u isto doba obnavljala.

Posred pročelja iznad polukružne lunete portala crkve sv. Petra Mučenika bila je renesansna rozeta, zazidana nakon gradnje novog kora s orguljama. Unutrašnjost crkve bila je tipična redovnička s korskim sjedištima pred drvenim glavnim oltarom, a pred korom su bile propovjedaonice. Pod je u unutrašnjosti crkve bio popločan opekama i grobnim pločama.

Samostan je imao dva krila, istočno i južno, sagrađena kao dvije odvojene građevine, a uz zapadni zid koncem 19. stoljeća dozidano je najnovije krilo. Uz apsidu u istočnom krilu samostana nalazila se sakristija. U prizemlju su bili kapitul i refektorij, kuhinja i gospodarske prostorije. Od opreme refektorija sačuvana je samo jedna konzola klupe za sjedenje iz 17. stoljeća u jugoistočnom dijelu prizemlja. Na katu su bile samostanske ćelije. Još se vide njihovi zazidani kvadratični prozori na zidovima istočnoga i zapadnoga samostanskog krila s karakterističnim skošenim okvirima. Na katu istočnog krila tipični prostrani hodnik nalazio se s istočne strane, a sobe zapadno od njega raspoređene s pogledom na klaustar. U južnom krilu bile su okrenute na

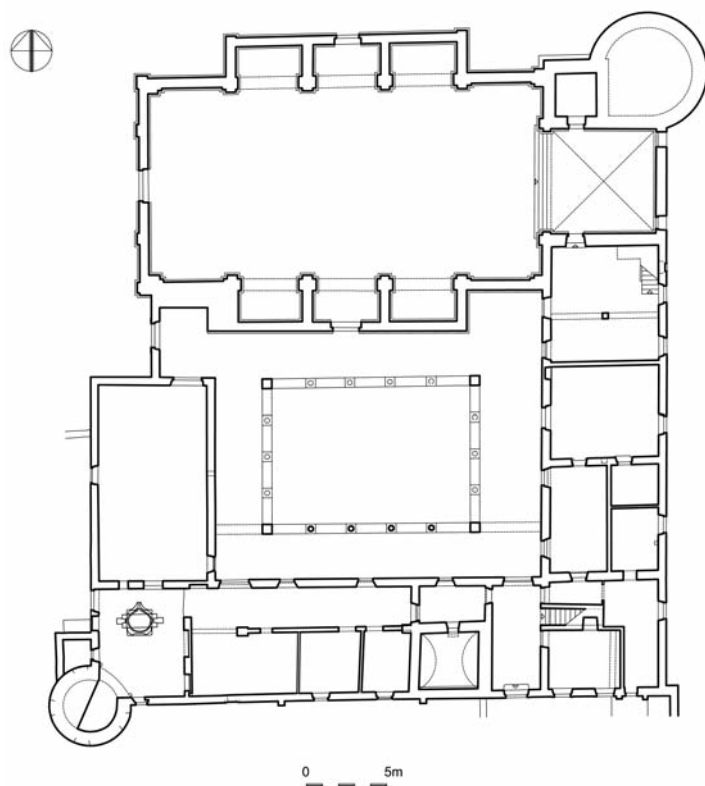

Crkva i samostan sv. Petra, pogledi sa sjeverozapada i jugozapada

jug, a prema klaustru bio je hodnik koji je završavao velikim prozorom na zapadnom pročelju samostana.

Uz jugozapadnu kulu, na kraju južnog krila, izvan zida samostana, bile su latrine. Na suprotnom, istočnom kraju južne zgrade, nalazila se cisterna za vodu, nad kojom je isprva postojala terasa s krunom bunara. Na tom su kraju zgrade sačuvana izvorna vrata s gotičkim baštunom i konzolama iz vremena gradnje samostana. Samostan i crkva bili su oštećeni za turskog pustošenja Staroga Grada, pa su stoga i ostatci kamene plastike iz najranije faze gradnje samostana malobrojni. Među rijetkima su zazidani gotički prozor šiljasta luka, poput prozora apside crkve, koji se nalazi na prvom katu istočnog krila, nekoliko zazidanih kvadratičnih prozora na istom krilu i poneki sličan zazidani prozor na južnom i zapadnom pročelju koji su pripadali samostanskim ćelijama. Ugrađen u luminaru kao spolija nalazi se kapitel stupića. U klaustru samostana sačuvan je ostatak trijema koji je mogao pripadati jednoj od kasnorenesansnih obnova sklopa. Postojanje samostanskog trijema dokumentirano je u aktima provincijalne skupštine održane u Starome Gradu nakon uređenja samostana sredinom 18. stoljeća. U aktima se spominje bolesnička soba s pristupom iz samostanskoga trijema.

Od osnutka ovog samostana uz njega su bili vezani Hektorovići, najuglednija plemićka obitelj Staroga Grada. U samostanskoj su crkvi pokopani mnogi pripadnici obitelji među kojima pjesnik Petar Hektorović i njegova majka Katarina. Ona je umrla 1556. godine, kako se čita u ispravi kojom se Petru dopušta popravak obiteljskoga groba smještena s desne strane oltara (*a cornu epistolae*), jer je bio ugrožen vodom. Od groba, mauzoleja, kako ga se u dokumentu naziva, sačuvao se samo ulomak natpisa s ploče oštećene u pregradnji samostanske crkve koncem 19. stoljeća koji glasi: HECTO... ..HIC IAC... Sadržaj natpisa je sačuvan u prijepisu koji je objavio sam pjesnik:

Tlocrt crkve i samostana

*Hectoreae Catarina domus probitatis imago,
Hic iacet, o quantum tam brevis urna tenet,
Cuius ab exemplo connectes undiq; lector,
Quam memorem Famam qui bene uixit habet*

Ovdje leži Katarina, oličenje poštenja Hektorovićeve doma.

Po njenom češ primjeru, čitaoče, potpuno razabрати kako se dugo pamti dobar glas onog koji čestiti poživi svoj vijek. (prijevod N. Račić)

Petru Hektoroviću je u travnju 1546. prior samostana Ivan s Brača dopustio podizanje kapele i oltara presvetoga Milosrđa u crkvi. Ta kapela posvećena Skidanju s križa i Polaganju Krista u grob podignuta je uz sjeverni zid samostanske crkve, između njezina sjeverozapadnog ugla i kapele *Ružarija* Presvete Djevice Marije. Njezinu je vanjštinu krasio stihovani natpis koji je vjerojatno izradio klesar Aleksandar, spomenut u Petrovoj oporuci kao dugogodišnji izvoditelj Hektorovićevih gradnji. Izvorno mjesto toga prvog Hektorovićeve natpisa, jednoga od najranijih natpisa na hrvatskome jeziku uopće, bilo je na vanjskome sjevernom zidu kapele, koja se nalazila između kapele *Ružarija* i zapadnog ugla crkve. Natpis je danas ugrađen nad južnim vratima nove crkve u klastru samostana:

PUTNIICE CHOYI ZNASC // CIMSE RAY DOBIIVAA
EVO OVDE ISUS NASC // V GREBU POCIVAA:
POYMUSE POCHLONI // POCTUY BOGA TVOGA:
NECHATE UCHLONI // OD ZLA SVACHOGA

I renesansni zvonik crkve, započet 1459. godine na sjeveroistočnom dijelu samostana, vezan je uz Hektorovića. Njegova gradnja nije bila

Unutrašnjost crkve s pogledom na zapadnu stranu

završena do 15. lipnja 1566. Kako se čita iz oporuke Petra Hektorovića, pjesnik među ostalim zahtijeva trošenje novca: *za gradnju zvonika Sv. Petra; a ako taj bude već dovršen, nek se troši za gradnju samostana iste crkve, ili za druge potrebe*. Izgleda da su crkvena zvona nabavljena novcem iz Hektorovićeve oporuke nakon njegove smrti 1572. godine.

Oltar u Hektorovićevoj kapeli spomenut je u ugovoru iz 1546. godine kao: *sepulchrum seu formam sepulchri dni nri Jesu Xri*. Budući da se u pjesnikovoj oporuci iz 1559. ne spominje među djelima koja treba dovršiti nakon smrti, može se smatrati da je već bio dovršen i opremljen, a mogao je imati slikanu palu ili kameni reljef. Iako tu mogućnost ne treba isključiti, teško je povjerovati da je Hektorovićeve oltarna pala ostala neoštećena nakon paljenja Staroga Grada u napadu Turaka ljeta 1571., pa se uzima da je zajedno s oltarom obnovljena nakon te godine. Za obnovljeni Hektorovićev oltar veliki mletački slikar Jacopo Tintoretto naslikao je monumentalni prikaz Skidanja s križa. Na slici je po predaji lik Petra Hektorovića u ulozi Josipa Arimatejskog, a do njega kleče kći Lukrica i njezin muž Petar Gazarović. Slika je naručena u Veneciji po uzoru na raniju oltarnu palu i palu bolskoga dominikanskog samostana koju je naslikao isti slikar 1563. godine. Spominje je *Agostino Valier* u vizitaciji 1579. godine u kojoj navodi da je taj oltar, *Sanctae Pietatis*, podigla obitelj Lucić. Radi se o nasljednicima Petra Hektorovića, unuci Juliji i njezinu mužu Antoniju Luciću, sinu starogradskega plemića i pjesnika Hanibala Lucića, koji su 1571. obnovili Hektorovićev Tvrdalj i nakon njegove smrti naslijedili juspatronat kapele. Hektorovićevo djelo *Ribanje i ribarsko prigovaranje* objavljeno je u Veneciji 1568. godine, a smatra se da su posao oko tiskanja odradili unuka Julija i njezin muž koji se već okušao u tiskanju knjiga. Neki smatraju da je taj njihov boravak u Veneciji bio presudan za narudžbu Tintorettova djela, ali se češće uzima da je narudžba slike uništena u spaljenoj crkvi ostvarena negdje između 1571. i 1579. godine, to jest između uništenja crkve i Valierove vizitacije.

Hektorović je u oporuci precizirao legate samostanu sv. Petra, određivši točno broj misa za svoje mrtve i količinu ulja potrebnu za vječno svjetlo koje treba gorjeti pred njegovim oltarom. Sedam godina poslije njegove smrti Augustin Valier piše da pred oltarom njegove kapele gori vječno svjetlo o kojem se brinula Julija Lucić, Hektorovićeve unuka i nasljednica. O kapeli i oltaru brinuli su se Hektorovićeve potomci, pa se tako u oporuci Antuna Ivanfranjeva iz 1671. godine preporučuje briga o Hektorovićevu oltaru njegovim nasljednicima. Antun Ivanfranjev se želi

Samostansko dvoriste s ostacima klaustura i crkvom

pokopati u grobnici kraj velikog oltara u crkvi sv. Petra. Isto tako u oporuci Antuna iz 1678. određuje se pokop u apsidi. Gotovo su svi Hektorovići nasljednici pokopani u dominikanskoj crkvi sv. Petra Mučenika, pa tako i don Matej, posljednji nasljednik Petrov, koji je umro 1774. godine, naredivši da ga pokopaju *nella sepoltura del g. m. Sigr. Pietro Ettoreo, che è dietro il coro dalla parte destra dell'Epistola*.

Za vrijeme Ciparskog rata 1571. godine Turci su izveli napad na otok Hvar i tom prilikom spalili i uništili sve što nije bilo utvrđeno. U Starome Gradu su stradala oba dominikanska samostana, muški sv. Petra i ženski sv. Lucije. Ranoj crkvi sv. Lucije prije tog stradanja pripada reljef s koludricama koje kleče pred Kristom, a nalazio se u luneti nad vratima, od likova u luneti uzidan je u zid i reljef sv. Vinka Fererskoga. Nije isključeno da je i polikromirani korpus Krista, *Imago pietatis*, s pročelja crkve ranije bio u crkvi sv. Petra.

Stradanje samostana bilo je povodom njegove pregradnje i obnove koja je potrajala duže vrijeme, kako se čita iz Valierova pohoda. Godine 1576. samostanska crkva se još obnavlja, a u samostanu je pet redovnika. Prema Valieru crkva je imala osam oltara, veliki posvećen sv. Petru na kojemu je drveno raspelo, renesansna skulptura nepoznata majstora iz druge polovice 15. stoljeća. Oltar je bio opremljen, imao je palu te dva mjedena svijećnjaka. Drugi, koji je podigao Nikola Petković, bio je posvećen Rođenju Kristovu. Oltar sv. Franje podigao je Nikola Grifić, a oltar Presvetog Ružarija pripadao je istoimenoj bratovštini. Pred oltarom Presvetog Milosrđa je, kako rekosmo, vječno svjetlo o kojem se brinu Hektorovići nasljednici. Pored nabrojanih i spomenutog Hektorovića oltara u crkvi su bila još tri. Vizitator je naredio da se popravi sve što su Turci razbili i oštetili.

U Garzadorijevoj vizitaciji 1624.–1625. spominje se deset oltara. Uz glavni, to su oltar Uzašašća, oltar sv. Hijacinta, oltar sv. Frane postao je oltar Katarine Sijenske, oltar Presvetog Milosrđa, stari oltar presvetog Ružarija, još jedan oltar sv. Hijacinta, novi oltar Presvetog Ružarija vjerojatno je podignut u jednoj od kapela s južne strane crkve, oltar sv. Petra mučenika i oltar Uznesenja Blažene Djevice Marije.

Četiri kapele uz sjeverni zid crkve još se vide na fotografiji iz 19. stoljeća. Prva uz zapadni ugao crkve Hektorovića je kapela presvetog Milosrđa, a pokraj nje prema istoku je stara kapela Presvetog Ružarija. Slijedi velika obnovljena kapela i još jedna manja, stara poput prvih dviju. Kako je Augustin Valier nabrajao oltare po redu, može se zaključiti da je prva od njih četiriju, počevši od istoka, bila Petkovića kapela posvećena Kristovu Rođenju, sljedeća je ona koju je podigao Nikola Grifić s oltarom sv. Frane, koja je u 17. stoljeću postala kapelom sv. Katarine Sijenske, pa su je dominikanci obnovili i povećali.

Početkom 19. stoljeća, točnije, 1828. godine u crkvi se spominje oltar sv. Križa.

Na tlocrtu crkve i samostana iz samostanskog arhiva, izrađenom prije rušenja stare crkve rukom Frane Godojia 1874. godine, nacrtan je raspored oltara na kojem se vide na južnom zidu crkve oltari sv. Petra i sv. Katarine Sijenske, a na sjevernom zidu oltar sv. Vinka Fererskoga, oltar bratovštine Presvetog Ružarija Blažene Djevice Marije koji je 1769. godine načinio Andrija Bruttapelle, a njegovu ogradu dovršio 1794. njegov sin Petar Pavao Bruttapelle, oltar sv. Dominika i Hektoroviće oltar Presvetog Milosrđa.

Pustošenje Staroga Grada bilo je razlogom utvrđivanja samostana kojemu se obnavljaju zidine i grade dvije dijagonalno postavljene kasnorenesansne kule. Sagrađene su koncem 16. stoljeća na suprotnim stranama samostana, jedna na sjeveroistočnom, a druga na njegovu jugozapadnom kraju. Kruništa su im okružena prsobranima s puškarnicama i odvojena od zidnog plašta razdjelnim vijencem polukružna profila. U donjem dijelu kula nalaze se otvori za topove.

U izvještaju vizitatora dominikanskog reda Vincenza Hercolanija koji je posjetio Stari Grad u prvoj polovici 17. stoljeća, zapisano je da se crkva i samostan teško obnavljaju te da oskudijevaju u najnužnijim stvarima. U dokumentu iz samostanskog arhiva stoji da je početkom 1675. godine odlučeno kako treba obnoviti crkvu i samostan. Zabilježena je i obnova iz razdoblja od 1716. do 1730. godine koju je poduzeo prior Vinko Milassich, obnovitelj bolškoga samostana. Orgulje je crkva imala već 1606., a nove je 1754. godine sagradio Dominik Moscatelli, pripadnik glasovite obitelji graditelja orgulja. Unošenjem tih orgulja zatvorena je rozeta na pročelju crkve. Za rad na orguljama plaćen je 1801. godine njegov sin, ali one nisu sačuvane.

Crkva je pregrađena u 19. stoljeću, kada je dogradnjom zapadnog krila samostan zadobio današnji izgled. Radovima započetim 1894. godine crkva je produžena i neznatno proširena prema nacrtima splitskog inženjera N. Nikolića, a gradnja je povjerena splitskom poduzetniku Vicku Šegviću i bračkom klesaru Arcangelu Cervoniju iz Bobovića, gdje je nabavljan kamen za gradnju. Od materijala stare crkve izgrađeni su samo temelji i pod. Plan obnove je obuhvaćao rušenje triju kapela na sjeveru crkve i jedne na južnoj strani. Ostala je samo velika kapela Ružarija nasuprot kojoj je sagrađena još jedna poput nje, simetrično na os crkve.

Od stare crkve neizmijenjena je ostala apside s glavnim oltarom. Taj mramorni oltar podignut 1786. godine, na čijem je antependiju inkrustirani dominikanski grb, rad je Pavla Bruttapelle iz znamenite obitelji dalmatinskih oltarista. Posvećen je sv. Petru Mučeniku, a na njemu je renesansno drveno raspelo iz stare crkve. Oltar je završen 1904. kada su za njega nabavljeni kipovi Gospe i sv. Ivana. Na sjevernom dijelu crkve sačuvan je oltar bratovštine Presvetog Rožarija, djelo Andrije Bruttapelle iz 1769. godine. Na tom oltaru nalazi se slika Gospe od Ružarija s likovima protagonista Lepantske bitke u spomen pobjede nad Turcima. Naslikana je nakon 1576. za stari oltar bratovštine podignut nakon njezina utemeljenja. Pala je pripisana Andrei Michieliju zvanom Vicentino, slikaru formiranom pod utjecajem Tintoretta, Veronesea, Bassana te Palme Mlađega. Na njoj su prikazani mletački dužd, papa Pio V. i španjolski kralj Filip II., sv. Karlo Boromejski te niz neidentificiranih ženskih likova kraljevskoga roda.

Bočni oltar sv. Dominika s južne strane trijumfalnoga luka apside izradio je Harold Bilinić 1911. godine. U staroj je crkvi oltar sv. Dominika bio pokraj Hektoroviće kapele. Novi oltar sv. Petra Mučenika djelo je splitskih altarista Ante Kezića i Josipa Bariškovića iz 1895. godine, a splitski klesari Prezzi i Giudici 1915. podigli su oltar sv. Vinka Fererskoga. Za oltar sv. Pavla od slikara dominikanca Vinka Draganje naručene su slike sv. Margarite i sv. Matije koje nisu sačuvane. U crkvi je oltar Presvetog Ružarija iz stare crkve.

Neke od umjetnina koje dokumenti spominju u crkvi nalaze se danas u samostanskoj zbirci. U njoj je i nekoliko ikona italo-kretske škole 16.–17. stoljeća te dvije slike manjeg formata pripisane Jacopu Palmi Mlađem od kojih prikazuje mrtvog Krista smještenoga između sv. Dominika i sv. Franje, a druga Bogorodicu s Djetetom, sv. Dominika i sv. Franju. Dvije slike sv. Hijacinta u samostanu zacijelo su bile oltarne pale obaju oltara posvećenih istom svecu u staroj crkvi koje već spominje Garzadorijeva vizitacija 1624. godine.

U samostanskoj su zbirci i dva djela nepoznatih autora 17. stoljeća koja prikazuju Čudo u Surianu i sv. Katarinu Sijensku. Iz 18. stoljeća potječe portret don Vicka Bervalidija, datiran 1761. godinom, potom portreti nepoznatog kardinala i hvarskog biskupa I. D. Stratica, djela nepoznatih autora. Iz 19. stoljeća su portreti kanonika Spalatina te muškarca s cilindrom, djela nepoznatog autora. Slika *Sv. Dominik i anđeo* djelo je Joachima Schmidta iz 1898. godine, a portret oca Konstancija Stanojevića naslikao je slikar dominikanac Vinko Draganja koncem 19. stoljeća.

U samostanu je bogata knjižnica i arhiv u kojem su sačuvane vrijedne knjige i dokumenti iz Staroga Grada i Hvara; nakon ukinuća hvarskog dominikanskog samostana, brojne su knjige i dokumenti preneseni u knjižnicu samostana u Starome Gradu. U samostanu se čuva primjerak Statuta hvarske komune tiskan 1643. godine u Veneciji i primjerak Lucićeve hrvatske povijesti tiskane pod naslovom *De regno Dalmatiae et Croatiae* u Amsterdamu 1668. godine, te etička rasprava napisana pod naslovom *Način za dobro umrit* iz 17. stoljeća.

R. B.

BIBLIOGRAFIJA: KUNIČIĆ 1924.; PRIJATELJ 1969.; MAROEVIĆ 1969., 709–712; GAMULIN 1981.; KOVAČIĆ J. 1991.; DEMORI STANIČIĆ 1992., 97–105; KOVAČIĆ J. 1994.; TUDOR 1999., 95–102; KRASIĆ 2006., 13–35; PRIJATELJ PAVIČIĆ 2006., 104–107.

G/12

ŠĆEDRO

SAMOSTAN SV. MARIJE OD MILOSRĐA*

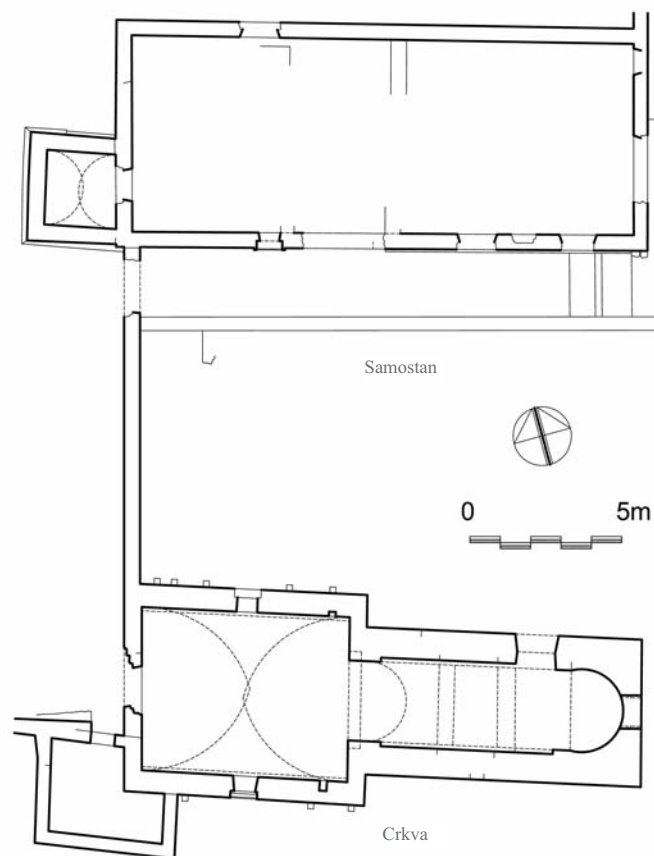
Dominikanski samostan sv. Marije od Milosrđa smješten je na otočiću Šćedru pred južnom obalom Hvara, u uvali Mostir koja i nosi ime prema drevnom samostanu. Sklop na Šćedru ima jednu od najdužih samostanskih povijesti – arheološki dokazanih i povijesno posvjedočenih – na istočnojadranskoj obali, a koja seže od prvih početaka kršćanstva na ovim prostorima do pred kraj 18. stoljeća. Nedaleko samostana pronađen je grob iz 4. st. što upućuje na pretpostavku o postojanju antičke vile, kao jezgre kasnijeg ranokršćanskog sklopa. Prema jednoj pretpostavci, ishodište imena otoka Šćedra (staroslavenski milosrdan, svet) jest sakralni sklop koji su slavenski doseljenici na njemu zatekli, dok druga pretpostavka govori o sv. Izidoru ili sv. Andriji kao drevnom titularu koji se, slično brojnim primjerima, pretopio u toponim.

Tragovi ranokršćanskog samostana najjasniji su na crkvi, kasnijem svetištu dominikanske crkve. Također su prepoznatljivi na zidu koji počinje kod žala, a pruža se do cisterne (također vjerojatno kasnoantičke) uz pročelje crkvice. Kasnoantički tragovi uočljivi su i u vrtu, odnosno unutar prostora kasnijeg dominikanskog samostana. Srednjovjekovni kontinuitet pokazuje ranoromanički zahvat u ranokršćanskoj crkvi, kasnije svetištu crkve dominikanaca, kao i činjenica da se krajem 15. stoljeća kao redovnici koji su koristili samostan prije dominikanca spominju augustinci.

U srednjovjekovnim dokumentima crkva na Šćedru prvi se put spominje 1460. godine kao *ecclesia in mari*, crkva u moru, zasigurno

Ostaci crkve i samostana

Tlocrt crkve i samostanskih zdanja

zbog običaja održavanja bogoslužja mornarima na usidrenim brodovima s oltara koji se nalazio na obali. Godine 1465. spominje se kapela sv. Marije, što potvrđuje da je titular crkve stariji od dolaska dominikanaca na otok. Godine 1482. samostan sv. Marije od Milosrđa na Šćedru od augustinaca preuzimaju reformirani dominikanci.

Pribojević 1525. godine spominje dominikanski samostan na Šćedru s titularom Bogorodice Djevice Marije: ... *insulae, quae Torta dicitur, in qua exstat monasterium deiparae virginis Mariae, ordinis praedicatorum* .... Godine 1646. dominikanski samostan na Šćedru nalazi se u statusu vikarijata, s dva redovnika u samostanu.

Prema pisanju Farlatija samostan na Šćedru napušten je zbog gusarskih napada. Crtež iz 1707. godine koji prikazuje tartanu sv. Kristofor pod zapovjedništvom Julija Balovića u borbi s ulcinjskim gusarom u Veloj Luci otoka Šćedra lijepo je svjedočanstvo o svim opasnostima osamljenog položaja koji je doveo do ugasnuća samostana, nešto prije